

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 04/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 26

Phật pháp phải quay trở về với giáo dục thì mới phát huy rực rỡ, có thể làm lợi ích chúng sanh. Nếu Phật pháp là tôn giáo thì sẽ có giới tuyến với các tôn giáo khác. Còn giáo dục thì không có biên giới. Hòa Thượng nói: ***“Phật pháp nhất định phải quay về với giáo dục mới có thể sáng tạo tiền đồ xán lạn.”***

Nếu coi “*Phật giáo*” là tôn giáo thì đây là cách hiểu sai lầm. Phạm vi của tôn giáo là thiên đạo, tiên đạo, quỷ thần đạo. Giữa các tôn giáo đều có giới tuyến rõ ràng, không thể mở rộng hơn. Tôn giáo này không thể dung nạp với tôn giáo kia. Vì không hiểu rõ nên từ lâu nhiều người học Phật lại ngộ nhận về Phật pháp.

Trong chữ “*Phật giáo*”, Hòa Thượng chỉ dạy rằng “*Phật*” là Phật Đà, chỉ cho con người hoàn thiện về tư cách hành vi sự nghiệp làm mô phạm cho trời và người. “*Giáo*” là giáo dục, dạy bảo người ta có thể trở thành một vị Phật, trở thành tấm gương cho mọi người. “*Phật giáo*” là giáo dục con người hoàn thiện đến điểm cao nhất.

Chúng tôi vỡ òa khi hiểu rõ hai từ này nên không còn ỷ lại nương nhờ trong khi trước đó chúng tôi xem “*Phật giáo*” cũng như một tôn giáo, hướng nhiều đến cầu cúng van xin, ỷ nại nương nhờ, là cách làm của quỷ thần đạo, tiên đạo hoặc thiên đạo, không phải cách làm của nhà Phật.

Hòa Thượng nói: ***“Tôn giáo luôn có một giới tuyến, sinh ra đối lập. Chỉ có giáo dục Phật Đà là bao gồm hết 10 phương pháp giới, có tính bao dung rộng lớn, có thể mang đến cho chúng sanh lợi ích chân thật.”***

Lời dạy của Hòa Thượng cho chúng ta một nhận thức đúng đắn về giáo dục chính là chân thật mang đến lợi ích cho chúng sanh. Nếu bên ngoài miệng nói là làm giáo dục nhưng bên trong là tâm mưu lợi thì chính là tự gạt mình, gạt người. Giữa sự chân thật và lừa gạt có một ranh giới không xa, chỉ là một niệm. Một niệm tư lợi khởi lên thì mọi thứ đều vì mình mà lo nghĩ.

Đừng chủ quan cho rằng mọi việc làm của mình đều đang lợi ích chúng sanh. Trên hình thức thì đúng như vậy nhưng cần phải xét trên tâm chúng ta có đang phục vụ cho cái “*tham*” của mình không? Chính vì lẽ đó mà người học Phật số lượng thì đông nhưng về chất lượng đạt được sự hiểu biết đúng đắn hay có được thành tựu thì quá ít.

Thời kỳ của Ngài Lý Bình Nam cách chúng ta cả 100 năm. Ngài có tới 300.000 học trò mà chỉ có hơn 30 người có thành tựu. Như vậy là cứ 10.000 người mới có một người thành tựu. Vậy thì sự thành tựu quả thật sẽ khó hơn vào thời đại 4.0 của chúng ta khi lòng người biến đổi khôn lường và sức mê hoặc của “*năm đục sáu trần*” quá lớn. Do vậy, Hòa Thượng lúc nào cũng nhắc chúng ta xa rời “*danh vọng lợi dưỡng*” và nhớ kỹ “*năm đục sáu trần*” là căn gốc đưa chúng ta đến địa ngục.

“*Một người chân thật tu hành, một lòng một dạ vì Phật pháp vì chúng sanh. Mọi thứ trong cuộc đời này của mình đều để cho Phật, Bồ Tát an bài mà không cần phải bận tâm,*” Hòa Thượng nói.

Lời sách tấn này có làm mọi người sanh khởi lòng tin không? “*Một lòng một dạ vì Phật pháp vì chúng sanh*” nghĩa là tận tâm tận lực dùng mãnh một cách tinh tấn chứ không phải thả nổi như lọ lục bình trôi hay tấm bèo nổi. Như vậy không có được sự an bài của Phật Bồ Tát. Chúng ta nên nhớ rằng: “*Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác*” – khi chúng ta hoàn toàn buông xả tất cả “*danh vọng lợi dưỡng*”, tư lợi cho chính mình thì lúc đó Phật Bồ Tát sẽ an bài.

Nhìn vào cuộc đời của Hòa Thượng, rõ ràng Phật Bồ Tát đã an bài. Nếu chúng ta muốn được an bài như Ngài vậy thì chúng ta phải tận tâm tận lực làm như Hòa Thượng, hoàn toàn đạt đến vị tha, vô ngã tuyệt đối 100% quên đi chính mình, tất cả khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh lo nghĩ.

Hòa Thượng nói: “***Một việc lớn nhất trong cuộc đời này của chúng ta chính là phải làm ra những việc chân thật có lợi ích cho chúng sanh.***” Chúng ta đã nghe điều này nhiều lần nhưng chúng ta phải nắm được điểm mấu chốt trong lời dạy này là “*hoàn toàn vì lợi ích chúng sanh*” chứ không phải vừa có lợi ích cho chúng sanh và vừa có lợi ích cho mình. Có người nghe vậy thì đặt câu hỏi rằng: “*Vậy thì mình chẳng có gì sao?*” Phật Bồ Tát sẽ an bài thì không cần phải nghĩ đến điều đó.

Việc này đã có người làm được, đó là Bà Cư Sĩ Hứa Triết, người được mệnh danh là quốc bảo của đất nước Xinh-ga-po. Hãy nghe câu trả lời của Bà khi được ông Lý Mộc Nguyên hỏi về việc tại sao Bà không lo cho Bà: “*Tôi không cần lo cho tôi, tôi có mặt ở thế gian này để lo cho tất cả mọi người. Ông trời sẽ lo cho tôi*”.

Hòa Thượng phân tích rõ hơn: “***Việc chân thật lợi ích chúng sanh là phải mang Văn Hóa Truyền Thống***” từng đời từng đời nối tiếp nhau. Văn hóa là tất cả cội nguồn của hạnh phúc. Nếu chúng ta phứt bỏ đi văn hóa thì dù cho mọi sự việc làm có tốt hơn cũng giống như bông hoa vừa nở đã tàn.”

Chúng ta thường nghĩ đơn giản rằng việc “*chân thật lợi ích chúng sanh*” là khi họ đói thì biếu thức ăn, họ lạnh thì biếu áo ấm. Hiểu như vậy là sai. Lời dạy trên của Hòa Thượng cho chúng ta thấy được giá trị “*chân thật lợi ích chúng sanh*” trong dài lâu chứ

không phải những thứ phù phiếm trước mắt. Theo Hòa Thượng thì phổ biến “*Văn Hóa Truyền Thống*” đến cho chúng sanh mới là việc làm tốt dài lâu.

Những thứ phù phiếm hoặc sự huy hoàng đều không dài lâu, liệu chúng ta còn được hưởng bao nhiêu mùa xuân nữa? Những người ngồi trong lớp học hôm nay, người lâu nhất cũng được đến 50 mùa xuân, rồi chúng ta đều chịu sự chi phối của quy luật vô thường. Cho nên, thứ trước mắt cũng chỉ sớm còn tối mất có gì vui đâu. Phát huy “*Văn Hóa Truyền Thống*” mới chân thật lợi ích dài lâu cho chúng sanh.

Ngay trong gia đình, một đứa nhỏ như tôi đã biết đến Phật pháp vì nhờ bà nội ngày ngày niệm Phật, biết đến ăn chay vì ông bà ngoại ăn chay. Cả đời của ông tôi đến nước tương không có, rau đậu chỉ chấm muối ớt mà ông vẫn rất khỏe. Đó chính là truyền thống. Cha ông chúng ta có tín ngưỡng thì từ đó, chúng ta cũng có tín ngưỡng.

Nếu ai đó nói rằng trong “*Văn Hóa Truyền Thống*” không có Phật pháp là hoàn toàn sai lầm. Nếu chúng ta nỗ lực học tập giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì chúng ta phải lan tỏa và **hiệu đính lại** những quan điểm sai lầm của ai đó để người người tiếp nhận đều có được lợi ích chân thật.

Người nói rằng bản thân họ không cần hiếu thảo với Cha Mẹ, không cần kính trọng Thầy Cô mà chỉ cần kính Phật hay kính thần thánh thì sẽ không ai tin vào sự cung kính đó. Cha Mẹ sinh thành nuôi lớn mà họ không biết cung kính, phụng dưỡng mà chỉ biết cúng dường Phật hay thần thánh thì họ đang ý nại nương nhờ, họ chỉ là vụ lợi.

Trong Kinh, khi Bà Vi Đề Hy thỉnh hỏi Phật làm thế nào về được Tây Phương Cực Lạc, Phật chưa nói ngay đến phương pháp tu hành mà trước tiên chỉ dạy tiêu chuẩn để một hành giả có được thành tựu. Đó là thực hành “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*”, trong đó phước đầu tiên là: “*Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, Phụng sự Sư trưởng, Từ tâm bất sát, tu Thập Thiện nghiệp*”.

Do đó, lời dạy của Hòa Thượng rằng phải mang “*Văn Hóa Truyền Thống*” từng đời từng đời nối tiếp nhau là hoàn toàn có cơ sở phương pháp và lý luận từ Kinh điển. Cho nên, nếu người niệm Phật phớt bỏ “*Văn Hóa Truyền Thống*” chính là phớt bỏ “*Hiếu dưỡng Phụ mẫu, Phụng sự Sư trưởng*” thì cho dù có niệm Phật tốt đi chăng nữa cũng không thể vãng sanh.

Hòa Thượng cũng nói nếu không dùng tâm Đại Từ Đại Bi cứu giúp chúng sanh hay thờ ơ với chúng sanh, không vì lợi ích của chúng sanh thì cho dù họ niệm Phật có tốt hơn thì họ cũng không có phần ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng chỉ dạy phải quay về giáo dục. Giáo dục bao gồm bốn phạm trù: “*Giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục học đường và giáo dục tôn giáo*”. Giáo dục khiến ai đó có năng lực như một chiếc máy tính nhưng gặp người lớn thì không biết cúi đầu chào, gặp trẻ nhỏ không biết nói lời từ ái, khuyến khích động viên hay những lời nghiêm túc răn dạy.

Một con người cần nhận được giáo dục đầy đủ trên mọi phương diện chứ không chỉ được giáo dục về khoa học kỹ thuật để rồi họ trở thành một cỗ máy biết mọi thứ trừ một thứ là chuẩn mực làm người. Siêu máy tính đó không biết “*Cha Mẹ gọi trả lời ngay, Cha Mẹ bảo chớ làm biếng, Cha Mẹ dạy phải kính nghe, Cha Mẹ trách phải thừa nhận*”. Chắc chắn một cái máy tính càng không biết “*Đông phải ấm hạ phải mát, Sáng phải thăm tối phải viếng*”.

Giáo dục không phải là chỉ đem những kỹ năng tốt như máy truyền thụ cho con người mà phải truyền thụ rất nhiều lĩnh vực như gia đình, xã hội và niềm tin. Nếu chúng ta nghe lời Hòa Thượng dạy, thấy được hàm ý trong từng lời dạy thì nhất định phải quay về với giáo dục, đặc biệt là giáo dục “*Văn Hóa Truyền Thống*”. Làm người không chỉ có kỹ năng, chỉ có học thuật mà còn phải biết chuẩn mực để làm người.

Chúng ta càng nghe thì càng thấy Hòa Thượng tận tâm tận lực dạy bảo từng chút cho hàng hậu học chúng ta có được lợi ích chân thật. Vì vậy chúng ta phải làm tốt vai trò giáo dục của mình, đặc biệt là không chỉ giỏi ở chuyên môn mà phải hiểu là mình còn thiếu rất nhiều. Bên cạnh chuyên môn phải biết trở thành một con người chuẩn mực và dạy học trò của mình chuẩn mực trong quan hệ đối đãi giữa người với người, giữa người với tự nhiên, giữa người với thiên địa quỷ thần.

Ở cấp mầm non, chúng ta dạy trẻ biết kính trọng người lớn và yêu thương tổ quốc của mình. Ý nghĩa của giáo dục rất rộng lớn, nguyên tắc của giáo dục là người lớn làm trước, người nhỏ bắt chước làm theo sau. Vậy thì những gì liên quan đến chuẩn mực con người thì người đi trước phải làm thành tấm gương để người sau bắt chước làm theo. Cho nên không thể nói nhà giáo chỉ cần giỏi chuyên môn còn những thứ khác thì không biết.

Trên Kinh Vô Lượng Thọ nói: “*Người trước không dạy thì đừng trách người sau*”. Vì người trước không làm ra chuẩn mực, không dạy thì người sau không biết đâu là chuẩn mực mà làm. Người trước là ai? Là Cha Mẹ, Thầy Cô, Trưởng Bồi. Một đứa trẻ bị lạc trong rừng, được bầy sói nuôi thì thao tác hành động y hệt một con sói. Ở nước ngoài có một cậu bé không biết vì lý do gì đã bị nhốt trong chuồng gà và sau này bé không nói tiếng người mà nói như tiếng gà.

Qua đây chúng ta nhận rõ hơn vai trò của giáo dục, cũng như tác động của môi trường xung quanh trong công tác giáo dục. Từng thế hệ đi qua, chúng ta nhìn lại, càng lúc con người càng tiếp cận cái hay, cái tốt, cái đẹp hơn so với người xưa rất nhiều. Ở Châu phi nhiều người dân bàng hoàng khi thấy máy bơm nước giếng khoan hút nước lên.

Cho nên giáo dục không chỉ dạy người ta chuẩn mực làm người, cũng không chỉ dạy khoa học kỹ thuật mà theo Hòa Thượng nói thì phải bao gồm giáo dục gia đình và

giáo dục xã hội tức biết ứng đối trong cộng đồng sao cho phù hợp và phải biết giáo dục tôn giáo.

Khi Hòa Thượng nhắc đến giáo dục thì chúng ta phải hiểu rằng nếu làm giáo dục mằm non mà chỉ biết trong chuyên môn của mình và không biết các hoạt động, các kỹ năng khác ví dụ không biết nấu cơm, gói bánh thì khó có thể dạy các con nấu cơm, gói bánh. Nắm được kỹ năng sẽ giúp Thầy Cô hay Cha Mẹ trở thành tấm gương cho con mình, cho các học trò của mình. Cha Mẹ chúng tôi 3 giờ sáng đã ra đồng nên bồn phận của chúng tôi phải biết lo cơm nước cho các em trong nhà. Đã nhiều lần trải qua nấu cơm sống, nhão, khét nên nồi cơm càng ngày càng ngon.

Mọi phương diện trong cuộc sống đều cần có giáo dục, từ việc nhỏ như trồng rau cũng phải học tập. Việc Hòa Thượng nói phải quay về với giáo dục nghĩa là không chỉ có giáo dục chuyên môn, tri thức, kỹ năng mà còn là giáo dục đời sống, giáo dục chuẩn mực làm người. Người làm giáo dục phải biết hết những kiến thức kỹ năng đó, ngoài ra còn giúp khai sáng cho người khác trên mọi phương diện để trở thành một con người. Đó cũng là lý do các Thầy Cô được đón nhận sự tôn trọng từ mọi người trong xã hội./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Bài hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta rằng người học Phật chăm chỉ tu học, y giáo phụng hành chính là pháp cúng dường vô thượng. Chúng ta có thể đem pháp môn Tịnh Độ giới thiệu với chúng sanh thì đó là cách cúng dường cao nhất cho chúng sanh.